

allemaal sJow

In draf in dienst van de o

MIDWOLDA - Na tien projecties vond Cor Kranenburg het eigenlijk welletjes. Zo'n dorpsfilm moet niet teveel beslag blijven leggen op de toch al schaarse vrije avonden. Je hebt net een zucht van verlichting geslaakt, als eindelijk al dat werk (filmen, bekijken, knippen, monteren, geluid laten opzetten en van zelf geschreven en nog eens herschreven commentaar voorzien) af is. Net op tijd, vlak voor de officiële première, klonk dat „Hè, hè”. De „aahs” en de „oohs” van de kijkers is dan het enige, dat een filmmaker dan nog interesseert. Dat is zijn loon naar werken.

Kranenburg smaakte dus al tien keer dat genoeg. Op zo'n moment moet je eigenlijk de film in het archief stoppen en haar na zoveel jaar weer te voorschijn halen, als mensen er weer nieuwsgierig naar worden. Over een jaar of tien bijvoorbeeld. Maar vaak is dat weerzien over een paar jaar al interessant, als je bedenkt hoeveel er in die korte tijd al „historie” kan worden in een dorpsgemeenschap.

En omdat er nu al weer sprake was van „op veler verzoek”, moest Kranenburg andermaal opdraven. Zij, die hem persoonlijk kennen, zien dat voor zich: in één gestrekt draffe rechtstreeks van de tennishal naar de projectieruimte van „de Schakel” in Midwolda. Met een kleine vertraging, want de zaak moet eerst uit doos en tas worden gepakt en opgesteld, het kenmerk van de echte filmamateur. Intussen loopt het zaaltje dan toch weer voor de elfde keer vol: mensen, die hopen een flits van zichzelf te zien.

Dat mag een dorpsfilmer nimmer vergeten: ingezetenen recht voor de raap en van voren filmen; als het kan zolang, dat de kijkers in 2000 niet hoeven te vragen: „Eem terogge: wel was dat?” Kranenburg heeft aan die eis zeker voldaan wat bijv. de 5 mei-festiviteiten en het jubileum van de voetbalclub in Oostwold betreft. Bij het vastleggen van de optocht komen de

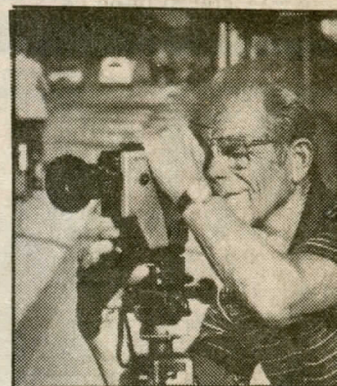
bemanningen van de wagens wat te kort en te weinig herkenbaar in beeld. Opvallend is hier het veelvuldig wisselen van standpunt, waardoor Kranenburg ook andere „items” levendiger heeft weten te maken.

Nog een voorbeeld: bij het openen van gebouwen sloeg hij acht op details en filmde hij zowel van binnen naar buiten als omgekeerd. Ook valt het aandacht schenken aan oud handwerk te prijzen, alsmede het volgen van bouw-ontwikkelingen in het dorp: „Hier komt slager” en later die slager aan het werk. Wie zich realiseert, dat er steeds opnieuw met „volledige bepakking” voor moet worden uitgerukt, kan zich voorstellen, hoeveel werk er in zo'n simpele drie kwartier „Kijk op Midwolda 1984-1985” zit. Al eerder in deze krant beschreven trouwens.

Cor Kranenburg (67) doet dat allemaal in zijn eentje. Hij weet immers hoe en wat hij wil filmen. Een ander zou je dat steeds moeten uitleggen. Toch

zou een assistent goede diensten kunnen bewijzen ten behoeve van het live geluid (een inter-

BIJ FILMBEELD
HOORT EEN
GOED GELUID

COR KRANENBORG ... al beweging in het dorp in beeld nu het geluid nog...

viewtje bijvoorbeeld, onder de beelden door te monteren), dat nu vaak brokkelig en onverstaanbaar is geworden. Jammer, want het is ook de moeite waard later te vernemen, hoe Midwolders in 1985 spraken.

Komisch is het te zien hoe door de camera bij de dagelijkse arbeid in het dorp verrasten

steeds een poseer-houding aannemen, als was het voor een foto in de krant. „Kin ik votloper Kranenburg?” Dat kan eigenlijk altijd, want het is immers een medium, dat het van leven en bewegen moet hebben. Maar nee, de man met de rijdende wagen doet het nog even over hij legt zijn waar terug en pak

f in dienst van de dorps historie

bemanningen van de wagens wat te kort en te weinig herkenbaar in beeld. Opvallend is hier het veelvuldig wisselen van standpunt, waardoor Kranenborg ook andere „items” levendiger heeft weten te maken.

Nog een voorbeeld: bij het openen van gebouwen sloeg hij acht op details en filmde hij zowel van binnen naar buiten als omgekeerd. Ook valt het aandacht schenken aan oud handwerk te prijzen, alsmede het volgen van bouw-ontwikkelingen in het dorp: „Hier komt slager” en later die slager aan het werk. Wie zich realiseert, dat er steeds opnieuw met „volledige bepakkings” voor moet worden uitgerukt, kan zich voorstellen, hoeveel werk er in zo'n simpele drie kwartier „Kijk op Midwolda 1984-1985” zit. Al eerder in deze krant beschreven trouwens.

Cor Kranenborg (67) doet dat allemaal in zijn eentje. Hij weet immers hoe en wat hij wil filmen. Een ander zou je dat steeds moeten uitleggen. Toch

zou een assistent goede diensten kunnen bewijzen ten behoeve van het live geluid (een inter-

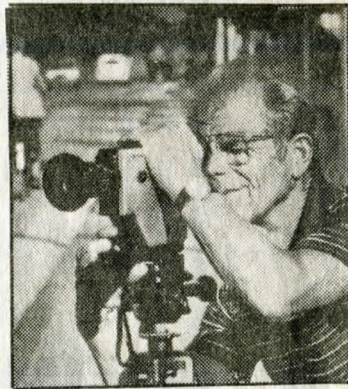
BIJ FILMBEELD

HOORT EEN

GOED GELUID

viewtje bijvoorbeeld, onder de beelden door te monteren), dat nu vaak brokkelig en onverstaanbaar is geworden. Jammer, want het is ook de moeite waard later te vernemen, hoe Midwolders in 1985 spraken.

Komisch is het te zien hoe door de camera bij de dagelijkse arbeid in het dorp verrasten

COR KRANENBORG ... alle beweging in het dorp in beeld, nu het geluid nog...

steeds een poseer-houding aannemen, als was het voor een foto in de krant. „Kin ik votlopen, Kranenborg?” Dat kan eigenlijk altijd, want het is immers een medium, dat het van leven en bewegen moet hebben. Maar nee, de man met de rijdende wagen doet het nog even over: hij legt zijn waar terug en pakt

haar weer. Moet het over? Joa, as t kin...

Natuurlijk is de maker na afloop benieuwd of zijn produktie de goedkeuring van het publiek kan wegdragen. Bij hen, die zichzelf hebben waargenomen, al was het maar even („Ie hebben d'r zeker oareg in knipt, nait?”) is dat zeker het geval.

De neutrale toeschouwer kan alleen maar constateren, dat een dorp zich gelukkig mag prijzen met zo'n film-gek in de goede betekenis van dat woord.

Om Kranenborgs eigen woorden te gebruiken uit het filmcommentaar: „Een stukje dienstverlening, dat er mag zijn”, dit keer van toepassing verklaard op zijn werkstuk. Dat is nog maar bescheiden uitgedrukt. Toch zou het filmers in andere plaatsen, waar dit nog niet gebeurt, tot solo-actie of, nog beter, tot samenwerking moeten aanzetten.

Met video kan het ook, sneller en, even afgezien van de investering, op den duur goedko-

per. Er wordt toevallig deze maand een cursus over gegeven in de Klinker. „Daar kon ik ook wel eens aan meedoen” dacht Kranenborg na zijn elfde projectie in super-8 spontaan hardop. Vrouw Betsy kende echter haar mans ambities en zijn agenda: „Dan heb je tennis!”

Niet dus. Je kunt niet overal bij zijn. Kranenborg heeft trouwens al het plan opgevat het doen en laten rondom het voor de opheffing staande waterschap „Oldambt” op film vast te leggen. Dat wordt dus opnieuw herkenbaar land, water en volk in beeld. Hij beschikt al over iemand, die er goed over kan vertellen.

Dat betekent dus een draaiboek maken en zeker de nodige zorg aan het geluid besteden. Dat lijkt me een welkome raad, voor ieder, die het dorp een dergelijke historische dienst wil verlenen. Zeker voor Cor Kranenborg, die met de camera al weer op het punt van in draf zetten staat...